

'ขยะอาหาร' พุ่งจากพฤติกรรม 'ชายเกินซื้อเผื่อ'

สถานการณ์ขยะอาหาร (Food Waste) มีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากขึ้นจนน่าเป็นห่วง เนื่องจากที่ผ่านมาพบว่า ไทยสูญเสียอาหารจนกลายเป็นขยะ จากการผลิตอาหารไม่ได้คุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด (Food Loss) อยู่ที่ประมาณ 30% ซึ่งเป็นตัวเลขที่สูงมาก เมื่อเทียบกับประชากรกลุ่มที่ไม่มีอาหารบริโภค และอีกส่วนเกิดจากการบริโภคไม่ทันหรือบริโภคไม่หมด ทำให้ต้องทิ้งจนกลายเป็นขยะอาหาร

ขณะเดียวกัน ความนิยมอาหารไทยที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่สตรีฟู้ด ทาบเร่แผงลอย ไปจนถึงระดับอุตสาหกรรม ที่เรียกได้ว่าเติบโตทั้งวงโซ่ แต่ปัญหาที่ตามมาคือ ขยะอาหารที่เพิ่มขึ้นเป็นเป็นเงาตามตัว หากไทยยังไม่มีแผนสำหรับการจัดการอย่างเป็นระบบ ปัญหาอาจทวีความรุนแรงและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้

หากมองปัจจัยต้นเหตุ เพื่อช่วยให้กำหนดแนวทางในการจัดการขยะอาหารได้ง่ายขึ้น พบว่ามี 2 ส่วน ได้แก่

1. ผู้ผลิต ที่มีการผลิตหรือเตรียมอาหารมากเกินจำเป็น (Over Prepare) ทำให้เกิดอาหารเหลือทิ้งจำนวนมาก ดังนั้นผู้ผลิตจึงต้องมีการบันทึกรวบรวมข้อมูลว่ากระบวนการผลิตอาหารหรือแปรรูปอาหารขั้นตอนไหน ที่ทำให้เกิด Food Loss หรือ Over Prepare เพื่อหาแนวทางแก้ไขเพื่อลดการสูญเสีย

● สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

2. ผู้บริโภค ที่มีพฤติกรรมกักตุนอาหารไว้จำนวนมาก โดยไม่วางแผนในการบริโภค และหมดอายุจนต้องนำไปทิ้ง ซึ่งมักพบพฤติกรรมกักตุนของในตู้เย็นทุกสัปดาห์ ด้วยการนำไปทิ้ง และซื้ออาหารใหม่เข้ามา กักตุนไว้อีก

จึงแนะนำให้ใส่ใจข้อมูลการนำเสนอของผู้ผลิต เช่น วันหมดอายุ และวางแผนการบริโภค เลือกซื้ออาหารที่มีระยะเวลาก่อนหมดอายุที่เหมาะสมกับแผนการบริโภค

ส่วนกรณีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มาทดลองกินเมนูต่างๆ จากกระแสการรีวิวในโซเชียลมีเดีย ที่พบว่าทานเพื่อรีวิวแล้วเหลือทิ้งนั้น ข้อเท็จจริงอาจเกิดจากที่อาหารไม่ถูกปากหรือรับประทานไม่ได้ ซึ่งสามารถแก้ไขได้โดยผู้ผลิตแสดงข้อความที่ให้ข้อมูลสำคัญว่ามีส่วนประกอบของอะไร เพื่อช่วยประกอบการตัดสินใจในการเลือกรับประทาน ก็จะช่วยลดปัญหาขยะอาหารจากนักท่องเที่ยวได้

อีกเรื่องที่ยังมองข้ามไม่ได้ คือ “ธุรกิจอาหารแบบบุฟเฟต์” ซึ่งทำให้เกิดขยะอาหารจำนวนมากเช่นกัน เนื่องจากจุดขายธุรกิจอาหารแบบบุฟเฟต์คือมีหลายเมนู ซึ่งผู้ประกอบการต้องเตรียมไว้เพื่อดึงดูดลูกค้าในปริมาณที่มากจนเกินความต้องการ (Over Prepare) ขณะที่ผู้บริโภคเองก็รู้สึกว่าจะต้องรับประทานให้เกิดความคุ้มค่า

ดังนั้น ขยะอาหารจึงเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทั้งระบบห่วงโซ่อาหาร ทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค ซึ่งทั้งหมดต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบต่อเรื่องนี้ร่วมกัน

เนื่องในเดือนสำคัญด้านสิ่งแวดล้อมโลก (5 มิ.ย.ของทุกปี เป็นวันสิ่งแวดล้อมโลก) คณะวิทยุ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีแนวทางสำหรับการกำจัดขยะอาหารที่พิจารณาจากปัจจัยต่างๆ นั้น

ในแง่ของนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร มี 4 กระบวนการสำคัญที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางสำหรับการจัดการขยะอาหารอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1.ลดความยาวของห่วงโซ่อาหาร
ถ้าห่วงโซ่อาหารยาว ต้องส่งผู้ผลิตหลายทอด ทำให้อาหารอยู่ในระบบนาน กว่าที่จะถึงผู้บริโภค จำเป็นต้องลดความยาวของห่วงโซ่อาหารให้สั้นลง พร้อมตั้ง "กฎเหล็ก" ของการซื้ออาหารปรุงสำเร็จและวัตถุดิบสำหรับประกอบอาหาร อาทิ อย่าซื้อตอนหิว ซื้อเฉพาะที่จำเป็น และไม่ตกเป็นทาสของการตลาด เช่น โปรโมชันซื้อ 1 แถม 1 เพื่อสร้างวินัยในการซื้ออาหาร เป็นต้น

2.เพิ่มคุณประโยชน์ให้อาหารที่ใกล้เป็นของเสีย โดยการแปรรูปอาหารเพื่อยืดอายุ ซึ่งเรามีภูมิปัญญาในเรื่องเหล่านี้มานาน อาทิ การอบแห้ง การนำไปผ่านความร้อน-ความเย็น การหมักดอง เป็นต้น

3.การนำขยะอาหารไปใช้ให้เกิดคุณค่าหรือมูลค่าเพิ่มขึ้น เช่น การทำก๊าซชีวภาพ เพื่อไม่เป็นภาระต่อสิ่งแวดล้อม

4.การกำจัดอย่างถูกวิธี ซึ่งส่วนใหญ่อาหารเราจะใช้วิธีในการฝังกลบ แต่ก่อนที่จะมาถึงขั้นตอนการทิ้งขยะอาหารนั้น ควรจะต้องผ่านกระบวนการลดการเกิดขยะอาหารเหล่านี้ก่อน ซึ่งหากดำเนินการทั้งหมดนี้ก็จะสามารถช่วยลดปัญหาสิ่งแวดล้อมจากขยะอาหารได้

กรณีศึกษาเกี่ยวกับขยะอาหารในต่างประเทศ อย่างบางประเทศใน

ยุโรปมีการออกกฎหมายที่ช่วยลดการสูญเสียอาหาร เช่น ฝรั่งเศสมีกฎหมายการจัดการอาหารส่วนเกินจากกระบวนการการค้าปลีก มีมาตรการสร้างแรงจูงใจทางภาษี เช่น ลดภาษีถ้าผู้ผลิตสามารถลดปริมาณขยะอาหาร และสามารถควบคุมมาตรฐานความปลอดภัยอาหารบริจาค

หรือการสร้างสรรค์เมนูอาหารด้วยหลัก "ครีเอทีฟเมนู" ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมมากในญี่ปุ่น ที่นำของเหลือในตู้เย็นหรืออาหารที่กินไม่หมด จนเป็นเกิดกระแสและแรงบันดาลใจที่นำเสนองานอย่างแพร่หลาย รวมถึงแนวคิดการนำ "อาหารป้ายเหลือง" ไปแจกในชุมชนที่อยู่อาศัยในประเทศสิงคโปร์ ซึ่งช่วยให้ผู้คนเข้าถึงวัตถุดิบที่ตกมาตรฐานร้านค้าฟรีเมียมหรือภัตตาคารหรู ซึ่งยังเป็นอาหารที่สะอาด ประกอบอาหารได้ และยังช่วยลดภาระของรัฐในการจัดการกับขยะอาหารอีกด้วย

อาจารย์ธนา เทพธร สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ฯ แสดงความเห็นว่า อาหารยังคงเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ และนับจากนี้ไป อาหารจะกลายเป็นทรัพยากรสำคัญที่เข้าถึงยากขึ้น จากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศที่ส่งผลกระทบต่อการเพาะปลูก

ทั้งนี้ สาขาวิชาฯ มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับอาหาร การแปรรูปผลิตผลทางการเกษตรเป็นอาหาร และมีวิชาเฉพาะให้เลือกเรียน

เช่น เรื่องขยะอาหาร ที่จะสอนการมองหาและการใช้ประโยชน์จากของเหลือทิ้งในอุตสาหกรรมอาหาร มาสร้างสรรค์ทำเป็นนวัตกรรมการผลิตภัณฑ์อาหาร ซึ่งเป็นการมองฟังก์ชันการใช้งานจากสิ่งเหลือทิ้ง

เช่น โครงการของนักศึกษาที่นำเปลือกกล้วยหอมมาผสมในไอศกรีม เนื่องจากเปลือกกล้วยหอมมีสารกลุ่มหนึ่งที่ทำให้เกิดความหนืดได้ จึงนำไปใช้แทนสารสังเคราะห์, การนำกระดุกปลาเหลือทิ้ง มาทำเส้นพาสตาเสริมกระดุกปลาแซลมอน เพื่อเสริมแคลเซียม,

อุตสาหกรรมการทำไข่เค็มไข่แดงเพื่อทำไส้ขนม ซึ่งขยะที่เกิดขึ้นคือไข่ขาวไข่เค็มที่สามารถนำไปผลิตเป็นผงปรุงรส เพราะมีทั้งเกลือและโปรตีนจากไข่, ไข่กรอกที่โดยปกติใช้ในไตรด์ในเตารดที่ให้สีแดงสวย

ทางคณะวิทยามีวิจัยใช้สีจากเปลือกมะเขือเทศหรือเปลือกแก้วมังกร นำมาทำสีในไข่กรอกแทนสารเคมี เป็นต้น

กทม.จี้รัฐ ▶9
อุดช่องโหว่
'ภาษีที่ดิน'
ปิดทาง
ทำเกษตรปลอม
เลี่ยงภาษี

นับเป็นเรื่องกระทบรายได้หลักของ กทม.เป็นอย่างยิ่งสำหรับการเปลี่ยนรูปแบบการเก็บภาษีของรัฐบาล จากภาษีโรงเรือนและที่ดิน ซึ่งคำนวณจากรายได้ผลประกอบการเป็นหลัก มาเป็นภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง จำนวนจากมูลค่าที่ดินและสภาพอาคารเป็นหลัก กอปรกับการออกพระราชกฤษฎีกาลดภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างบางประเภท ปี 2564 อัตราร้อยละ 90 และอัตราร้อยละ 15 ในปี 2566 เพื่อบรรเทาสถานการณ์โควิดและหวังฟื้นฟูเศรษฐกิจลดความเหลื่อมล้ำ ส่งผลให้รายได้ของ กทม. หายไป 2.5 หมื่นล้านบาท เพื่อให้รัฐนำไปใช้ในนโยบายดังกล่าว แม้จะมีมติคณะรัฐมนตรีชดเชยรายได้คืนแก่ กทม. เมื่อวันที่ 16 ส.ค.2565 จำนวนแล้ว 1,245.75 ล้านบาท แต่ก็ยังขาดอีก 24,698.56 ล้านบาท

งานนี้ร้อนถึง นายชัชชาติ สิทธิพันธุ์ ในฐานะผู้ว่า กทม. ออกมาเรียกร้องผ่านสื่อมวลชนหลายครั้ง เพื่อให้รัฐทบทวนแนวทางเก็บภาษีดังกล่าว ซึ่งกระทบภาคท้องถิ่นและประชาชนเข้าอย่างจัง ล่าสุดมีการจัดเวที

กทม.จี้รัฐ อุดช่องโหว่ 'ภาษีที่ดิน' ปิดทางทำเกษตรปลอมเลี่ยงภาษี

สาธารณสุข เรื่อง 'ซ้ำและกฎหมายภาษีที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างและผลกระทบต่อรายได้ท้องถิ่น' ซึ่งให้เห็นถึงปัญหาที่พบจากการลงพื้นที่และช่องว่างทางกฎหมาย โดยภาพรวมผู้ประกอบการรายใหญ่ถือครองที่ดินมาก กลับเสียภาษีน้อยลง ขณะที่ผู้ประกอบการรายเล็ก ถือครองที่ดินน้อย กลับเสียภาษีมากขึ้น

นายชัชชาติ กล่าวว่า สิ่งที่น่าสนใจคือ แนวทางการเก็บภาษีดังกล่าวเป็นไปตามเจตนารมณ์เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ บรรเทาสถานการณ์โควิดและลดความเหลื่อมล้ำจริงหรือไม่ เช่น หอพักต่างๆ ควรจัดเก็บภาษีเชิงพาณิชย์ ไม่ใช่ที่อยู่อาศัย เพราะวัตถุประสงค์คือให้เช่า จากการลงพื้นที่ พบว่า หอพักเสียภาษีสลดจากเดิมเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินปีละ 1 ล้านบาท เปลี่ยนมาจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างลดลงเหลือปีละ 2 แสนบาท หรือห้างสรรพสินค้าจากเดิมเก็บภาษีได้ปีละ 10 ล้านบาท ลดเหลือปีละ 1 ล้านบาท ขณะที่เจ้าของที่ดินว่างเปล่าอาศัยช่องโหว่ทางกฎหมายหลบเลี่ยงภาษีโดยการทำการเกษตรจำแลง ซึ่งในปี 65-66 มีแปลงเกษตรจำแลงเพิ่มขึ้นจำนวนมาก 20,000 แปลง กทม.ไม่สามารถจัดเก็บภาษีได้เต็มจำนวน เช่น แปลงเกษตรในพื้นที่เมือง (สีแดง) ซึ่งไม่ใช่พื้นที่เพาะปลูก (สีเขียว) แสดงให้เห็นว่ามีการทำเกษตรให้เข้าเกณฑ์เสียงภาษีเท่านั้น ไม่ใช่เกษตรกรตัวจริง ซึ่งตนอยากเสนอว่า หากจะเสียงภาษี มอบให้ กทม.ใช้เป็นพื้นที่เป็นสาธารณประโยชน์ 7 ปี สามารถเว้นภาษีได้จะมีประโยชน์มากกว่า

โดยภาพรวม กทม.เก็บภาษีได้เพิ่มขึ้น แต่มีที่มาของรายได้ต่างกัน เช่น เดิมผู้ประกอบการจ่ายภาษีมากกว่าผู้ถือครองที่ดิน แต่ปัจจุบันผู้ถือครองที่ดินจ่ายภาษีมากกว่า ยกตัวอย่างตามการประเมินและปรับเกณฑ์ของกระทรวงการคลัง ปี 2565-2566 พบว่า ปี 2565 เขตหลักสี่เก็บภาษีศูนย์ราชการได้ 56 ล้านบาท ส่วนปี 2566 เก็บได้ลดลงเหลือ 25 ล้านบาท ขณะที่พื้นที่ขนาด 1 ไร่ ปี 2565 ถูกประเมินภาษี 2.6 ล้านบาท ส่วนปี 2566

ถูกประเมินเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 30,000 บาท หรือพื้นที่ขนาดประมาณ 1 ไร่อื่นๆ ถูกประเมินปี 2565 ประมาณ 9 แสนบาท ปี 2566 เพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท

"ตามหลักการ ราคาประเมินแต่ละปีเพิ่มขึ้น แต่ไปเพิ่มในที่ดินขนาดเล็ก ขณะที่ที่ดินขนาดใหญ่กลับเสียภาษีน้อยลง ทั้งที่อยู่บริเวณใกล้เคียงกัน จึงขอฝากรัฐบาลทบทวนเรื่องวิธีคำนวณภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างว่าเป็นไปตามเจตนารมณ์กฎหมายหรือไม่" นายชัชชาติ กล่าว

พ.ศ.ดวงมณี เลาวกุล ผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น สถาบันสัญญาธรรมศักดิ์เพื่อประชาธิปไตย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวว่า เดิมในปี พ.ศ. 2562 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ทั่วประเทศมีรายได้จากภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ เท่ากับ 36,527.36 ล้านบาท แต่ในปี 2565 ซึ่งผ่านช่วงเวลาของสถานการณ์โควิดไปแล้ว การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างของ อปท. ทั่วประเทศเท่ากับ 35,439.04 ล้านบาท จากเดิมประมาณร้อยละ 3.0 ในส่วนของกรุงเทพมหานคร เดิมจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ได้ 15,227.58 ล้านบาท ในปี พ.ศ. 2562 แต่ในปี พ.ศ.2565 จัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้จำนวน 13,057.94 ล้านบาท หรือลดลงร้อยละ 14.2 ข้อมูลนี้สะท้อนนัยว่าภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างส่งผลกระทบต่อรายได้ที่ลดลงของ อปท. ในเขตเมืองหรือพื้นที่เศรษฐกิจเป็นอย่างมาก

รศ.ดร.วีระศักดิ์ เครือเทพ ผู้อำนวยการฝ่ายท้องถิ่น หน่วยบริหารและจัดการทุนด้านการพัฒนาระดับพื้นที่ (บพท.) วิเคราะห์สาเหตุสำคัญที่กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างทำให้รายได้ของท้องถิ่นลดลงเป็นเพราะการกำหนดค่านิยมสิ่งปลูกสร้างที่แคบลงกว่าเดิม ทำให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจจำนวนมากที่เคยเสียภาษีท้องถิ่น ได้รับการยกเว้นในปัจจุบัน โดยเฉพาะกิจการขนาดใหญ่และภาคอุตสาหกรรมการผลิต การยกเว้นภาษีให้กับกิจการหลายประเภท ที่ควรต้องจ่ายภาษีจาก

การประกอบธุรกิจห้องเช่า/หอพัก หรือกรณีที่ดินรกร้างว่างเปล่า โดยอนุญาตให้ปรับเปลี่ยนแบบชั่วคราวไปทำการเกษตร และเสียภาษีสลด และการที่กฎหมายกำหนดวิธีประเมินมูลค่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างและแนวทางการบริหารจัดการเก็บภาษีที่ยุ่ยยาก ทำให้ อปท. มีข้อจำกัดในการบริหารจัดการเก็บภาษีให้ครบถ้วนในกำหนดเวลา

ดังนั้น กทม.และหน่วย บพท.จึงขอเสนอข้อมูลและเรียกร้องให้รัฐบาลแก้ไขกฎหมายดังกล่าวโดยอุดช่องว่างที่ทำให้เกิดการเลี่ยงภาษีอย่างไม่เป็นธรรมโดยเฉพาะ ดังนี้ 1.ทบทวนค่านิยมสิ่งปลูกสร้างให้ครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจเดิมที่เคยจ่ายภาษีให้ท้องถิ่น เช่น เสาสัญญาณโทรศัพท์ สาธารณูปโภคต่างๆ 2.ยกเลิกการอนุญาตให้นำที่ดินรกร้างมาปรับเปลี่ยนเป็นการเกษตรแบบเฉพาะกิจ 3.ยกเลิกการอนุญาตให้หอพักหรือกิจการห้องเช่าบ้านเช่าจ่ายภาษีในอัตราของที่อยู่อาศัย และ 4.ทบทวนการประเมินมูลค่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้สอดคล้องกับสภาพข้อเท็จจริงทางเศรษฐกิจ และการนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อให้เกิดการกระจายภาระภาษีอย่างเป็นธรรม และไม่ส่งผลกระทบต่อรายได้ของ อปท. ลดลงอย่างไม่สมควร

ครบรอบวันสถาปนา 'ธรรมศาสตร์' ก้าวสู่ปีที่ 90 ยืนหยัดเพื่อประชาชน

ในวันที่ 27 มิถุนายน 2566 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (มธ.) สถาบันการศึกษาชั้นนำของประเทศไทย จะครบรอบ 89 ปี แห่งการสถาปนา และก้าวเข้าสู่ปีที่ 90 อย่างเป็นทางการ

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับตั้งแต่หลวงประดิษฐมนูธรรม (ปรีดี พนมยงค์) ในฐานะผู้ประกาศการณ์ ได้สถาปนา "มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง" (มธก.) ขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ 27 มิ.ย. 2477 ธรรมศาสตร์ได้ดำรงและสืบสานไว้ซึ่งปณิธาน "มหาวิทยาลัยเพื่อประชาชน" และมีบทบาทใช้สังคมมาโดยตลอด ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดคือ การมีบทบาทนำในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในวิกฤตการณ์โควิด-19

ทุกวันที่ "27 มิถุนายน" ของทุกปี จึงถือเป็นโอกาสอันดีในการรำลึก เชิดชูเกียรติบุคคลที่ทำให้คุณงามความดีต่อสังคมและประเทศชาติ ตลอดจนเจตมิตถ์ในวาระ "วันสถาปนามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์"

ศ.ดร.สุพล นิตโกธพจน์ นายกสภามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้เน้นย้ำว่า ธรรมศาสตร์ถือกำเนิดจากการให้โอกาส จากอุดมการณ์ที่หยิบยื่นสิ่งที่ไม่เคยมีมาก่อนให้กับคนไทย ซึ่งก็คือโอกาสทางการศึกษาสำหรับทุกคนอย่างเท่าเทียม ธรรมศาสตร์มีโครงการต่าง ๆ ที่มีจุดมุ่งหมายให้กลุ่มคนที่ขาดโอกาสสามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษาได้ ไม่ว่าจะเป็นโครงการนักศึกษาเรียนดีจากชนบท โครงการนักศึกษาพิการ โครงการช่างเผือก เป็นต้น ซึ่งธรรมศาสตร์ได้สนับสนุนทุนการศึกษาให้ สิ่งเหล่านี้ทำให้ธรรมศาสตร์ เป็นมหาวิทยาลัยที่ให้โอกาสแก่ผู้คนอยู่เสมอ

รศ.เกศินี วิฑูรชาติ อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กล่าวว่า กว่า 89 ปี ของการเดินทางที่ยาวนานของธรรมศาสตร์ เราพร้อมแล้วที่จะก้าวไปให้ไกลขึ้น กับการยืนหยัดในวิถีและจิตวิญญาณในการรับใช้ประชาชนในระดับพลเมืองของโลก ในปีที่ผ่านมา นับว่าเป็นปีที่พวกเราได้ก้าวข้ามผ่านวิกฤตมาได้ โดยมีการเรียนรู้ที่จะปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไป ทั้งยังพัฒนาสิ่งที่ยังขาด รักษาสิ่งที่ดีงาม ควบคู่กันไป เมื่อสถานการณ์อันหนักหน่วงผ่านพ้นไปแล้ว เราจึงมีหน้าที่ที่จะมุ่งไปข้างหน้าอย่างเต็มกำลังความสามารถ เพื่อสร้างมหาวิทยาลัย สังคม และโลกใบนี้ให้น่าอยู่ยิ่งขึ้น

สำหรับงานวันสถาปนามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปี 2566 มธ. ได้จัดพิธีมอบ "เข็มเกียรติยศ" รางวัลอันทรงคุณค่าสูงสุดที่จะมอบให้แก่ผู้ที่ประกอบคุณงามความดีต่อสังคมและประเทศชาติ โดยผู้ที่ได้รับรางวัล ได้แก่ นายประภค อภิสารธนรักษ์ ประธานกรรมการบริษัท ประภค โฮลดิ้งส์ จำกัด (มหาชน) ผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ขับเคลื่อนสังคมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล

พร้อมกันนี้ มธ. ยังได้มอบรางวัลอันทรงเกียรติในด้านต่าง ๆ แก่บุคลากรซึ่งได้สร้างสรรค์ผลงานและคุณงามความดี ควรค่าแก่การยกย่องประกอบด้วย รางวัลกิตติยาจารย์แห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประจำปี 2565 ในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้แก่ ศ.ดร.นุรักษ์ กฤษดานุรักษ์ คณะวิศวกรรมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ได้แก่ ศ.นพ.ก้องเกียรติ กูณฑ์กันทรการ คณะแพทยศาสตร์

รางวัลครูดีเด่น ประจำปี 2565 มอบให้ผู้ที่มีความเสียสละ อุทิศตนให้แก่การสอน มีจริยธรรมและเมตตาธรรม เป็นแบบอย่างความเป็นครูที่ดี จำนวน 4 ท่าน 4 สาขา ได้แก่ รศ.ดร.ศุภกร กุ้เจริญศิลป์ สถาบันภาษา ครูดีเด่นสาขามนุษยศาสตร์ ศ.ดร.ศากุน บุญอุติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ครูดีเด่นสาขาสังคมศาสตร์ ศ.ดร.นคร กุ้วโรดม คณะวิศวกรรมศาสตร์ ครูดีเด่นสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รศ.นพ.อดิศักดิ์ บัวคำศรี คณะแพทยศาสตร์ ครูดีเด่นสาขาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ในโอกาสนี้ ยังมีพิธีมอบ โล่เกียรติยศให้แก่ศิษย์เก่าดีเด่นและผู้ทำคุณประโยชน์ให้กับมหาวิทยาลัย จำนวน 58 ท่าน สำหรับศิษย์เก่าดีเด่น ได้แก่ 1. นายกิตติศักดิ์ กล่อมจิตต์ 2. ดร.กิร์ต กิจมานะวัฒน์ 3. น.ส.ฉวีวรรณ อุทัยพิบูลย์ 4. นายชัยวัฒน์ ศุภกุลดิถีวัฒน์ 5. นายชชาติ เพ็ชรอำไพ 6. ผศ.ดร.รุจน์ ชินบาล 7. นายณัฐชัชชัย นำพูลสุสุนันต์ 8. น.ส.ณัฐกานต์ ไนโร 9. นายเดชมยุ มาประเสริฐ 10. ร้อยโท ทศพล ไชโยโกมันทร 11. นางทีนามารี (โชติทวี) ผลาดิกานนท์ 12. นายธเนศ สุภรสรังสี 13. นายบัญญัติ เขาวินทร์ 14. ดร.เบญจรัตน์ บรรเทิงสุข 15. พญ.ปานฤดี โมเนย์พิบูลย์ 16. นางพรทิภา ไสวสุวรรณวงศ์ 17. น.ส.พรรณนลิน มหาวงศ์ธิกุล 18. น.ส.พัชรี พุ่มพชาติ 19. นายพนิต พงษ์เพชร 20. นายกัทดี จันทรมข 21. พลเอก ยศนันท์ ทรัพย์เจริญ 22. ดร.รุ่งโรจน์ ไชยวงษ์ 23. นางวรลักษณ์ อภิกุลวนิช

- 24. นายวีระ แสงสมบูรณ์ 25. รศ.ศรีสุดา อาชวานันทกุล
- 26. ดร.ศุภเกียรติ คำบุทอง 27. นายศุภมิตร ชินศรี
- 28. นายศุภกฤต จิรมั่นนาค 29. นายเศรษฐเกียรติ กระจ่างวงษ์ 30. ศ.ดร.สมเกียรติ วันทะนะ
- 31. ศ.ดร.สรวิศ เทพานนท์ 32. รศ.สวาท แยมวงษ์ศรี
- 33. นายสัมฤทธิ์ ลำเนียง 34. ดร.สุนีย์ ศรีไชยชนะสุข
- 35. ผศ.ดร.สุศักดิ์ มณีศรี 36. นพ.อนุสรณ์ ศิริโชติ
- 37. นางอารียา หยาง 38. นายอุเทน ชนงกุล

ในส่วน ผู้ทำคุณประโยชน์ให้แก่มหาวิทยาลัย ได้แก่ 1. น.ส.กัลยาณี คงสมจิตร 2. ดร.ขวัญฤดี โชติชนาทวีวงศ์ 3. นายนคร มุขศรี 4. ศ.ดร.นิยม รัฐอมฤต 5. ผศ.ประภัตร เสียวไพโรจน์ 6. พญ.พนิดา มุกดีพร้อม 7. นายไพบูลย์ นลินทรวงกูร 8. นางมธุราต วังไควโรจน์ 9. นายวิฑิต ลีชัยประสิทธิ์ 10. พญ.ศิริวรรณ อุ่นตระกูล 11. น.ส.ศุภศิริ อภิภูณานูวัฒน์ 12. นายสรรพศักดิ์ โพธิ์ทรัพย์พงษ์ 13. นายสุเทพ วงศ์ศรีน 14. นายอรุณ ลีลาพัฒน์ภูติ 15. รศ.อัญชลี พิพัฒน์เสริญ 16. Mr.TSANG KEUNG CHEUNG 17. มูลนิธิสิทธิอิสรา 18. สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ 19. สำนักสร้างเสริมระบบสื่อและสุขภาวะทางปัญญา (สำนัก 11) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) 20. สมาคมธรรมศาสตร์ ในพระบรมราชูปถัมภ์